

t. j. úprava zbudovaná ohledně všech zaměstnanců na stejném principu. Tomuto požadavku však úprava z 5. února 1923 nevyhovuje.

Jeví se proto nař. rozhodnutí správným a stížnost bezdůvodnou. —

Č. 4819.

Samospráva obecní. — Zdravotnictví: * Obchodní taxy (obchodnému) dle § 5 zák. z 27. října 1868 č. 38 z. z. čes. nepodléhají obchodníci, kteří mají v lázeňském místě po celý rok řádné bydliště.

(Nález ze dne 23. června 1925 č. 12.462).

Věc: Firma Leon Sch. v M. L. proti okresní správě politické v Mariánských Lázních stran obchodní taxy.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Firmě Leon Sch. v M. L., jejíž majitelkou je Terezie Sch., předepsána byla výměrem městské rady v M. L. z 1. srpna 1924, na základě tarifu povoleného zsp-ou ve smyslu § 5 zák. z 27. října 1868, č. 38 z. z., obchodní taxa za rok 1924 částkou 1050 Kč.

Odvolání z výměru toho podanému nevyhověla osp v M. L. rozhodnutím z 24. listop. 1924, ježto st-lka neprovozuje činnost v M. L. po celý rok, nýbrž toliko během sezony a nenáleží tudíž k tamním obchodníkům.

Proti tomuto zamítavému rozhodnutí směřuje stížnost, o níž uvážil nss toto:

V první řadě dlužno si ujasnit právní podklad daného případu, t. j. podle kterých norem dlužno posuzovati otázku, od koho a v jaké výši jest obec M. L. oprávněna vybírat t. zv. obchodní taxu. Ze zákonných norem pojednává o otázce této jedině zákon z 27. října 1868, č. 38 z. z., jenž v § 5 stanoví, že v lázeňských místech starosta vyměřuje obchodní taxu podle sazby od státní správy vydané.

Ani tento zákon ani žádná jiná norma mající moc zákona nestanoví všeobecně — nebo snad speciálně pro obec M. L. — co rozuměti jest touto obchodní taxou a od koho smí býti vybírána. Je tedy zřejmo, že zákonodárce vydávaje cit. zákon z roku 1868 chtěl jako zákonný sankcionovati onen stav, jak jej ohledně vybírání t. zv. obchodní taxy našel tehdy, t. j. v roce 1868.

V tu dobu vybírána v Čechách na základě normativním obdobná taxa v Karlových Varech a to na základě dekretu dvorní kanceláře z 23. března 1798, č. 4764. Pro M. L. obdobného platného předpisu nebylo. Přes to je patrné z výn. min. obch. z 2. června 1852, č. 2990 jakož i z různých výnosů byv. c. k. místodržitelství pro Čechy, tak zejména — —, že i v jiných místech lázeňských, zejména též v M. L. obdobná taxa fakticky vybírána byla, a to právě podle shora cit. dekretu dvorní kanceláře, propůjčivšího právo to obci karlovarské. Poněvadž tedy, jak shora řečeno, zákon z roku 1868 sankcionoval tento dosud jen faktický stav, lze pro posouzení sporné otázky za pramen práva uznati jedině cit. zem. zák. č. 38/1868 a cit. dekret dvor. kance-

láře z roku 1798. Za takovýto pramen práva nelze tu zejména uznati žádné výnosy býv. místodržitelství resp. zsp-ou vydané po roce 1868, neboť cit. zákonem z r. 1868 ponecháno státní správě, — jak shora uvedeno — pouze vydání s a z e b pro vybírání této taxy, nikoli však vydávání normativních předpisů o tom, zda a od koho se taxa ta vybíráti smí.

Poněvadž pak — jak rovněž již uvedeno — cit. zákon žádného ustanovení o posléze uvedené otázce nemá, dlužno otázku tu řešiti výhradně ze znění cit. dekretu z roku 1798. Dekret tento stanoví: »Od cizích kupců, d o s t a v u j í c í c h se do města Karlových Varů během lázeňského období, včetně těch, kteří tu mají sice právo měšťanské, ale nemají tu vlastního domu, nýbrž se v Karlových Varech z d r ž u j í jen v lázeňském období, může býti požadován vyšší tržní poplatek.«

Tu budiž ještě připomenuto, že ze shora cit. starších výnosů min. obch. i býv. c. k. místodržitelství lze bezpečně vyvoditi, že výraz »tržní poplatek«, jehož posléze cit. dvorní dekret užívá, změnil se během času v označení »obchodní taxa«, že však jde tu o pojem totožný.

Ze znění shora cit. dekretu je tedy patrné, že obchodní taxa smí býti vybírána pouze od cizích obchodníků. Co rozuměti jest těmito cizími obchodníky, to praví dekret sám. Jsou to oni obchodníci, již se dostavují do Karlových Varů pouze během lázeňského období. Z dodatku pak, jenž ani měšťany neosvobozuje od placení této taxy, zdržují-li se v Karlových Varech pouze po dobu lázeňského období, jest zřejmo, že trvalé zdržování se t. j. trvalé řádné bydliště v místě i mimo lázeňskou sezonu jest momentem, kterýž obchodníka za všech okolností — třebaš měl zde obchod svůj otevřený pouze po dobu lázeňské sezony — kvalifikuje za obchodníka domácího (a contrario cizího) a v důsledku toho sprostuje ho povinnosti platiti obchodní taxu.

V daném případě žal. úřad vycházejí z mylného právního názoru zamítl odvolání st-lčino domáhající se osvobození od placení obchodní taxy jedině z toho důvodu, že majitelka fy živnost v M. L. po celý rok neprovozuje, a nechal v důsledku toho nepovšimnutou otázku st-lkou během řízení uplatňovanou, že totiž v M. L. se trvale i mimo sezonu zdržuje.

Slušelo proto rozhodnutí jeho zrušiti pro nezákonnost.

č. 4820.

Živnostenské právo: * Retušování a zvětšování fotografií osob není výlučným oprávněním řemeslné živnosti portrétní fotografie.

(Nález ze dne 23. června 1925 č. 12.556).

V ě c: Maxmilian B. v K. (adv. Dr. Zdeněk Krblich z Prahy) proti ministerstvu obchodu o zrušení živnostenského listu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-l oznámil podáním z 21. května 1920 osp-é v K., že bude provozovati živnost »malování, retušování, zvětšování portrétů« se stanovištěm v K. a dodal, že živnost tu dosud provozoval v N. Tato opověď byla vzata na vědomí, a st-li vydán živn. list z 22. května 1920.